

петата — по-голѣма, шестата — още по-голѣма. Ама седмата — иде като нѣкой звѣръ. Внимавай, обръщай право къмъ нея! Инакъ ще катурне лодката и хопъ — на дъното, като камъкъ.

— Гледай, — обади се пакъ първиятъ гласъ. — Гледай, какви работи. Ама вода ли е — въ чаша да я гледамъ азъ!

— Я, деца, — продължи рибарьтъ. — Тежъкъ ни е занаятътъ. Ама стига — да приказваме за нѣщо по-весело. Дайте кавалъ, дайте по-скоро гайда! Нѣма? А кой е пѣснопоецътъ? Никой! Чакайте! — извика той следъ кжса пауза. — Азъ забравихъ. Наистина, тя ще попѣе! Тя може...

Той заговори нѣщо неразбрано, ту нѣжно, ту заповѣднишки и строго, говорѣше и годе-ницата, и въ гласа ѣ имаше не толкозъ решителенъ отказъ, колкото стѣснение и свѣнливостъ.

— Ще пѣе, — обади се пакъ рибарьтъ, — тя трѣбва да слуша. — Ако ще бждешъ мжжъ, — мжжъ бжди. Слушайте сега, момчета!

Настъпи тишина. Чуха се глухитѣ удари на вълнитѣ, вѣтърътъ засвири въ куминя и въ пукнатинитѣ на вратата, но все пакъ вътре стана много тихо. И тя запѣ. Звученъ и приятенъ гласъ, треперливъ и още нерешителенъ, странна музика на чужда и непонятна речъ.